

Chương thứ 44

BĂNG TÌNH

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh chẳng khác nào tiên nữ trong bộ bạch y trắng toát lướt vào. Dung diện nào vẫn được che bằng tấm mạng bằng lụa trắng. Nàng lướt tới trước mặt Huyền không chân tử nhìn lão từ tốn nói Lão đạo sĩ không được hại Hoàng Thiệu Hoa Huyền không chân tử nhìn nàng hỏi:

Bản đạo muốn biết cô nương là ai.
Lão đạo sĩ không cần biết bốn tiên tử là ai
Huyền không chân tử hừ nhạt rồi nói
Huyền không tịnh thất của bản đạo đâu phải là chốn hoang sơ, để cho ai muốn đến thì đến, muốn làm gì thì làm sao.
Lão nói rồi hừ khế trong cuống họng nói tiếp:
Muốn ra lệnh cho Huyền không chân tử, quý nữ cần phải cho bản đạo thấy được bản lĩnh của người như thế nào.
Lời còn đọng trên cửa miệng, Huyền không chân tử quát lớn một tiếng: Đỡ chuông
Lão vừa quát vừa vọt thẳng đến thân pháp của Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh hai đạo pháp không chuông với mười thành công lực.
Thấy Huyền không chân tử đang vỗ chuông về phía mình, Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh không một chút e dè mà chỉ khoa tả thủ một vòng. Động tác của nàng trông rất e dè, lại mềm mại không khác gì một vũ công đang múa một vũ khúc nghệ thuật nhưng thật lạ lùng, hai đạo kinh của Huyền không chân tử như chìm vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì. Huyền không chân tử sững sờ buột miệng nói
Vô vi tâm pháp
Lão vừa nói vừa thối liền hai bộ.
Vô vi tiên tử chấp tay sau lưng nói
Lão đạo sĩ đã biết Vô vi tâm pháp như thế nào rồi. Còn có ý cản tay bốn tiên tử không.
Cô nương là gì của Long thần thánh nữ?
Hà Mẫn Trinh nhú mày nói
Lão đạo sĩ đừng hỏi nhiều. Hãy đi đi.
Huyền không chân tử lưỡng lự rồi nói
Cô nương không nói bản đạo đã giết tên tiểu tử này rồi.
Lão vừa nói vừa chớp động chiêu công. Ngọn chủy thủ trong ống tay áo của Huyền không chân tử vụt cắt ra một đường thẳng tắp hướng vào cổ

Thiếu Hoa đang nằm trong vòng lưới. Xuất ra sát chiêu đó, Huyền không chân tử nghĩ thầm

Bần đạo phải giết chết gã.

Huyền không chân tử phóng truỷ thủ bất ngờ với hy vọng Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh không kịp trở tay. Khi nàng phát hiện được thì Thiếu Hoa đã mất mạng rồi.

Nhưng tất cả trái ngược lại không như Huyền không chân tử nghĩ, người nhận được sự bất ngờ lại chính là lão. Mảnh lụa mỏng từ hữu thủ của Hà Mẫn Trinh bung ra nhanh hơn ngọn truỷ thủ của Huyền không chân tử. Mảnh lụa đập thẳng vào ngọn truỷ thủ, đẩy nó văng ra chuyển hướng ghim vào cây cột, ngập sâu quá nửa.

Chát

Huyền không đạo trưởng còn sững sờ trước thủ pháp siêu phàm của Vô vi tiên tử thì lại hứng tiếp mảnh lụa thứ hai từ tả thủ của nàng, công vào vùng thượng đặng.

Chát.

hứng trọn chiêu công của Vô vi tiên tử Huyền không chân tử ngã ngửa ra sau, va lưng xuống sàn gạch, chẳng thể nào nhấc mình lên nổi.

Vô vi tiên tử bước tới trước mặt Huyền không đạo trưởng nàng ôn nhu từ tốn nói:

Bốn tiên tử mới chỉ dụng có hai thành công lực. Nếu như muốn giết lão đạo sĩ thì bốn tiên tử sẽ dụng thêm một thành công lực nữa ngực của lão đạo sĩ đã vỡ tan. Lão đạo trưởng có chịu đi hay chọn cái chết bởi tay của bốn tiên tử.

Huyền không chân tử chới tay từ từ đứng lên. Sắc diện lão tái nhợt, tái nhợt. Huyền không chân tử nhìn Hà Mẫn Trinh miễn cưỡng nói

Bần đạo sẽ đi.

Vậy hãy đi đi.

Huyền không chân tử nhìn Hà Mẫn Trinh lần nữa. Lão từ từ thôi bộ.

Thiếu Hoa lo lắng nói.

Vô vi tiên tử, Huyền không chân tử sẽ khởi động cạm bẫy đó.

Vô vi tiên tử nhìn Huyền không đạo trưởng. Huyền không đạo trưởng nhận được ánh mắt khe khẽ của nàng miễn cưỡng nói

Không không ... tất cả tâm cơ trong đại đường của Huyền không tịnh thất, bần đạo đã dùng hết cả rồi.

Lão nói rồi lần ngay vào sau bức hoành phi, đào thoát. Vô vi tiên tử nhìn lạ Thiếu Hoa, nàng bước đến cạnh chàng, từ tốn nói

Ta cứu công tử ... Vậy công tử đồng ý theo ta chứ.

Thiếu Hoa gượng cười

Tiên tử đã cứu tại hạ nhất định tại hạ phải thọ ân cô nương. Cô nương muốn tại hạ đi đâu thì tại hạ đi theo đó mà.

Nàng khẽ gật đầu.

Vô vi tiên tử bắt giắc nhìn về phía Thiên Tông và Như Băng.
 Thiếu Hoa giật thót ruột khi thấy nàng nhìn về phía hai người đó.
 Chàng nghĩ thầm
 Nàng ta sẽ giết Thiên Tông và Như Băng
 Vô vi tiên tử buông tiếng thở dài rồi cúi xuống gỡ mảnh thi thiện vớng
 đang trùm lên Thiếu Hoa. Thiếu Hoa nói với Hà Mẫn Trinh
 Tiên tử, chúng ta đi.
 Hà Mẫn Trinh nhìn lại Thiếu Hoa .Nàng khẽ gật đầu.
 Hà Mẫn Trinh quay bước đi thẳng ra cửa chằng ngoái đầu nhìn lại. Thiếu
 Hoa bước đến bên Lại Xương Uy
 Chàng nhỏ giọng nói
 Lại lão bộc ở lại đây giải thoát cho Thiên Tông tôn giá và Như Băng thư
 thư nhé
 Còn thiếu gia?
 Ta phải theo hầu hạ ân nhân của mình. Ý người ta muốn như vậy mà, Lại
 lão bộc đừng lo cho Thiếu Hoa .
 Xương Uy gật đầu.
 Thiếu gia bảo trọng.
 Lại lão bộc cũng nên cẩn thận đó. Nếu không có Vô vi tiên tử kịp đến, ta và
 lão đã sớm châu diêm chúa rồi.
 Võ vai Lại Xương Uy , Thiếu Hoa nói
 Thiếu Hoa đi đây.
 Chàng nói rồi soải bước đi theo Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh . Chàng đi ra
 đến cửa thì Vô vi tiên tử đã đi đến ngôi am quan Huyền không tịnh thất,
 Thiếu Hoa hồi hải chạy theo nàng.
 bắt kịp Hà Mẫn Trinh, Thiếu Hoa nói
 Cung chủ chờ tại hạ với chứ ... có đâu mà đi nhanh vậy. Hà Mẫn Trinh
 nhìn Thiếu Hoa khe khẽ nói
 Công tử không được đi gần bên cung, phải cách xa ba bước.
 Thiếu Hoa cau mày
 Lại có cái lệ đó ư ... Cũng được ... Cung chủ sợ tại hạ đi gần sẽ lây sự ô uế
 của tại hạ sang cung chủ tại hạ đành cách ly ba bước vậy.
 Chàng nói rồi dừng bước.
 Hà Mẫn Trinh đi một đoạn rồi dừng lại. nàng từ từ nhìn lại Thiếu Hoa nói
 Sao công tử lại dừng bước.
 Thiếu Hoa gượng cười nói.
 Tại hạ muốn cách xa cung chủ vài dặm mà. Như thế mới giữ được sự thanh
 khiết của cung chủ.
 Nàng khe khẽ đáp lời chàng.
 Không cần phải xa như vậy
 Nàng ngưng lời nhìn chàng
 Thiếu Hoa gãi đầu, bước đến trước mặt nàng

Cung chủ đi trước à
 Hà Mẫn Trinh quay bước đi tiếp
 Thiếu Hoa theo sau nàng. Chàng quan sát sau lưng Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Mỗi bước chân của nàng toát ra vẻ tao nhã, thanh cao đẹp lạ thường. Thiếu Hoa ngắm nhìn nàng từ phía sau mà ngỡ như là đang ngắm một bức tranh mỹ nữ sinh động, đầy ấp những cái chất thanh cao vốn có trong cái chất nữ nhi. Vô vi tiên tử chợt dừng chân nhưng không quay lại. Nàng khe khẽ nói
 Thiếu Hoa công tử đừng nhìn bốn cung như vậy.
 Thiếu Hoa những tưởng như Hà Mẫn Trinh đã bắt được những ẩn ý trong đầu mình. Chàng thẹn chín cả người ấp úng nói
 Ô ơ ... tại hạ không dám nhìn ... tại hạ không dám nhìn.
 Hà Mẫn Trinh nói
 Công tử đi trước bốn cung.
 Thừa vâng.
 Thiếu Hoa bước qua mặt nàng thả bước đi. Chàng vừa đi vừa nói
 Tại hạ đi trước.. Vậy tại hạ đi đâu. Thiếu Hoa đi đâu thì cung chủ đi theo đó hả.
 Không ... hãy đi đến bờ sông Hoàng Giang
 Tại hạ hiểu rồi, chắc hẳn cung chủ muốn đưa Thiếu Hoa lên thuyền cung chủ.
 Nàng im lặng không đáp lời Thiếu Hoa.
 Thiếu Hoa nghĩ thầm
 Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh xinh đẹp nhưng lại quá khô khan. Có lẽ nàng là đệ tử chân truyền của Vô vi phái nên răm rắp giữ giới luật bất tạo nhân của tiên sư. Có như vậy mới nhận được chức cung chủ chứ.
 Thiếu Hoa nghĩ mà mỉm cười vu vơ.
 Chàng bâng quơ nói
 Cung chủ thấy tướng mạo Thiếu Hoa đi đứng như thế nào
 Bốn cung không thấy gì cả
 Đi sau Thiếu Hoa mà cung chủ không thấy gì sao, lạ thật đó.
 Bốn cung không để ý đến
 Thường nam nhân thì để mắt đến nữ nhân và ngược lại, nữ nhân hay để mắt đến nam nhân. Đó không phải là cái lệ mà là bản chất của con người.
 Cung chủ không có bản chất đó à
 Nàng im lặng không đáp lời chàng.
 Thiếu Hoa thở dài nghĩ thầm
 Nói đến chuyện nam và nữ, cung chủ vô vi phái bị cấm ngay không nói được nửa lời.
 Thiếu Hoa đi tiếp một đoạn bất ngờ quay lại. Hà Mẫn Trinh cũng dừng bước khi chàng dừng bước. Thiếu Hoa hỏi

Cung chủ sao không giờ tằm mạng che mặt đó ra ... dù sao tại hạ cũng đã chứng nghiệm chân diện của người rồi.

Đừng quan tâm đến bốn cung một cách quá đáng như vậy. Để mạng che mặt hay không mạng che mặt là ý của bốn cung. Công tử đừng quan tâm làm gì.

Thiếu Hoa gượng cười

Tại hạ chỉ thấy lạ mắt thôi

Quan tâm tới người khác quá nhiều như thế là không tốt.

Thiếu Hoa chắc lưỡi.

Cung chủ nói rất đúng. Không nên quan tâm tới người khác. À... nếu không quan tâm tới người khác, cung chủ sao lại kịp đến Huyền không tịnh thất để cứu Thiếu Hoa. Bộ cung chủ quan tâm tới Thiếu Hoa à Đồi chân mày lá liễu vừa mỏng vừa thanh tú của nàng thoát nhú lại. Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh khe khẽ nói

Bốn cung không quan tâm tới công tử đâu

thật là khó hiểu... không nghĩ tới tại hạ sao cung chủ lại cứu tại hạ. Lạ quá nhỉ.

Bốn cung chỉ làm theo di chỉ của tiên sư.

Thiếu Hoa chớp mắt nhìn sững nàng. Chàng trang trọng hỏi

Tôn sư của cung chủ phái cung chủ tới mời tại hạ?

Nàng gật đầu:

Bốn cung đã đi tìm công tử và biết được công tử đến Huyền không tịnh thất. May mắn bốn cung tới kịp lúc. nếu không ...

Thiếu Hoa gượng cười nói

Cung chủ không tới kịp thì Hoan g Thiếu Hoa chắc chắn đã chết bởi tay sát thủ của Huyền không đạo trưởng

Nàng gật đầu.

Thiếu Hoa gãi đầu buông tiếng thở dài

Chàng vừa thở dài vừa nói:

Tại hạ thất vọng thật đó .. thật là thất vọng... Tất cả không như Thiếu Hoa tưởng tượng trong đầu mình.

Vô vi tiên tử nghiêm giọng hỏi chàng

Công tử thất vọng gì, tưởng tượng gì?

Buông thêm một tiếng thở dài nữa, Thiếu Hoa nói

Nói ra sợ mạo phạm tới cung chủ. Nhưng rõ ràng tại hạ đang cảm thấy thất vọng vô cùng. Cung chủ có thật sự biết được thất vọng của tại hạ không,

Nàng khẽ gật đầu

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn Hà Mẫn Trinh ôn nhu nói

Tại hạ những tưởng đầu cung chủ suy ngẫm về những chuyện đã xảy ra giữa tại hạ với cung chủ trên lầu huyện lần trước. Chuyện mà Thiếu Hoa hôn cung chủ đó. Thiếu Hoa nghĩ hẳn những cái hôn khiến cung chủ đi tìm Thiếu Hoa Người ...

Ý tưởng vừa tuôn ra cửa miệng nhưng Hà Mẫn Trinh như thể nuốt ý niệm kia vào trong rồi xẩy bước qua mặt Thiếu Hoa bỏ đi luôn một nước.

Thiếu Hoa bước theo nàng.

Chàng biết Mẫn Trinh rất tức giận bởi câu nói của mình. Thiếu Hoa ôn nhu gọi nàng.

Cung chủ

Hà Mẫn Trinh không quay lại mà cứ tiếp tục xẩy bước. Nàng cũng chẳng nhìn lại để hỏi xem chàng muốn nói gì. Thái độ của nàng khiến Thiếu Hoa không khỏi cau mày. Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài nghĩ thầm.

Con người đâu mà lạnh lùng bằng giá như vậy chứ.

Thiếu Hoa lẳng lặng đi theo Hà Mẫn Trinh. Hai người bất giác im lặng, kẻ trước người sau chẳng nói tiếng nào. Sự im lặng đó khiến Thiếu Hoa bức bối nói

Cung chủ ... nàng định đưa tại hạ đi đâu đây?

Nàng gắt gỏng đáp lời chàng nhưng không dừng bước.

Công tử đừng hỏi nhiều, khi nào đến tự khắc biết.

Chiếc lầu thuyền của nàng chờ sẵn bên một ghềnh đá nhô ra ngoài dòng Hoàng Giang. Bước lên lầu thuyền, Vô vi tiên tử đi thẳng vào khoang trong. Thiếu Hoa đứng trên mạn thuyền nhìn thẳng vào cửa khoang.

Chàng đợi Hà Mẫn Trinh sẽ gọi mình, nhưng chẳng nghe tiếng của nàng. Chiếc lầu thuyền được những ả a hoàn giương buồm để tách khỏi bờ, xuôi theo dòng Hoàng Giang hướng lên thượng lưu.

Thiếu Hoa nhún vai, khoanh tay trước ngực đảo mắt nhìn vào bờ. chàng nghĩ thầm

Vô vi tiên tử đưa ta đi đâu nhỉ. Mình đang trở thành một con người trên chiếc lầu thuyền này.

Thời gian trôi qua thật chậm, Thiếu Hoa đứng một mình trên mạn thuyền, chẳng một người nào đoái hoài đến sự hiện hữu của chàng. Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa thầm nói

Thế này là thế nào nhỉ.

Chàng nhìn hai ả a hoàn đứng như pho tượng ngay cửa khoang thuyền nói Nhị vị cô nương ... chắc trong thuyền có rượu chứ. đứng đây một mình, không có rượu tại hạ chán lắm

Hai ả a hoàn nhìn Thiếu Hoa nhưng không đáp lời. Từ trong khoang thuyền, một ả a hoàn vận hồng y bước ra. Trên tay là vò rượu năm cân.

Thiếu Hoa gượng cười nói

Cô nương nghe tại hạ nói à

Cung chủ ban cho Thiếu Hoa công tử vò rượu thổ phồn này, công tử cứ tự nhiên dùng.

Quý cô nương cho tại hạ gửi lòng đa tạ tới cung chủ.

A hoàn gật đầu rồi quay bước trở vào trong khoang thuyền. Thiếu Hoa chợt gọi nàng.

hệ ... cô nương ... cho tại hạ hỏi điều này nhé.

Nàng quay lại

Công tử cần gì

Tại hạ muốn biết trong thuyền có ai là nam nhân không

A hoàn cau mày nói

Trên lầu thuyền ngoài công tử là nam nhân không còn ai khác.

Thế ư ... vậy không có nam nhân sao lại có rượu. Chẳng lẽ tất cả những vị cô nương trên lầu thuyền của Vô vi tiên tử đều biết uống rượu.

Mặt nàng ửng hồng sa sầm rồi quay bước bỏ vào trong khoang thuyền, Thiếu Hoa mỉm cười. chàng mở vò rượu, quay mặt nhìn vào bờ đốc luôn một ngụm dài, mùi rượu thơm nồng phả lên khứu giác chàng. Hít một luồng chân khí, Thiếu Hoa nói

Mình dùng rượu để xua đi khoảng khắc nhàm chán này. Ai cũng nói đi cùng với mỹ nữ là thú vị, còn mình chung quanh là những tiên nữ giáng trần thế mà chán không chịu nổi.

Khi màn đêm buông xuống, Thiếu Hoa cũng chẳng được ai gọi vào khoang thuyền. Chàng dựa lưng vào mạn thuyền, ngẩn mặt ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao. Khung cảnh về đêm khiến Thiếu Hoa nhớ lại những ngày một mình trên dòng sông Hoàng Hà. Sự hoài tưởng đó chẳng mấy chốc đưa chàng trở về với những ngày còn ở Thành Chương huyện. Thiếu Hoa nhớ đến mẫu nương Cẩm Thụ mà buột miệng nói

Mẫu nương giờ đang ở đâu trên bầu trời kia nhỉ. Có lẽ mẫu nương đang ngắm nhìn mình

Từ trong khoang thuyền tiếng đàn réo rắt với tiết tấu khúc buồn man mác vọng đến tai Thiếu Hoa. Chàng nhìn về phía cửa khoang thuyền. Tiếng đàn kia như ru chàng vào những ý tưởng mênh mông mơ hồ.

Thiếu Hoa bung vò rượu uống liên hai ngụm to. tiếng đàn tiếp tục trôi lên cho đến khi Thiếu Hoa uống cạn vò rượu. Chàng ngã ra sàn thuyền chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ chập chờn, Thiếu Hoa ngỡ có người nào đó đến bên mình. Cùng với cảm nhận đó thì mũi chàng ngửi được mùi xạ hương thoang thoảng.

Thiếu Hoa từ từ hé mắt.

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh đang đứng nhìn chàng. Nàng không còn để chiếc mạng che khuôn mặt nữa. Nàng nhìn chàng như nhìn cái gì đó rất lạ thường đối với chàng.

Hà Mẫn Trinh bước đến, nàng hơi cúi xuống như thể muốn nhìn rõ chân diện của chàng. Hơi thở với mùi thơm diệu kỳ của nàng phả vào khứu giác của Thiếu Hoa. Mùi xạ hương trong từng làn hơi thở của nàng tạo ra trong Thiếu Hoa thứ cảm giác lạ lẫm khác thường. Một thứ cảm giác mà chàng không thể tả được, mà chỉ biết tiếp nhận mùi xạ hương đó qua khứu giác mình.

Hà Mẫn Trinh cúi xuống gần hơn, Thiếu Hoa im lặng chờ đợi tiếp hành động của nàng. Mẫn Trinh cởi áo khoác, đắp lên vai chàng.

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa một lần nữa rồi quay bước.

Nàng vừa dậm bước, Thiếu Hoa đã lên tiếng.

Cung chủ

Mẫn Trinh giật mình, đứng sững ra.

Nàng trang trọng nói

Công tử chưa ngủ à

Nếu tại hạ ngủ thì ngày mai sẽ lại tò mò chẳng biết ai đắp áo choàng cho mình. Đa tạ cung chủ đã đắp cho Thiếu Hoa một chiếc áo.

Ta chỉ sợ công tử cảm sương đêm thôi.

Chỉ như vậy thôi.

Chỉ như vậy thôi.

Thế mà Thiếu Hoa lại suýt nghĩ khác.

Ta không thích nghe những lời nói càn rỡ.

Nàng nói rồi thả bước về phía khoang thuyền. Thiếu Hoa nói theo nàng Cung chủ

Mẫn Trinh dừng bước ngay cửa khoang thuyền. Nàng nghiêm giọng nói: Công tử muốn thỉnh cầu gì?

À không ... tại hạ muốn biết tiếng đàn khi nãy do cung chủ khảy phải không?

Điều đó có quan trọng không?

Tại hạ rất thích tiếng đàn đó.

Nàng nhìn lại Thiếu Hoa

Đừng khách sáo với bản cung.

Thật mà

Khi nào có hứng thú bản cung sẽ đàn cho công tử nghe.

Nàng nói rồi lại quay lưng. Thiếu Hoa gọi lại

Mẫn Trinh cung chủ

Nàng không nhìn lại, khe khẽ nói

Công tử muốn gì nào?

Gượng nụ cười giả lả, Thiếu Hoa nói

Khi nào Thiếu Hoa ngủ say, cung chủ nhớ đến thăm Thiếu Hoa nhé.

Ngoài này vừa lạnh vừa cô độc lắm

Chẳng biết lời nói của chàng tác động gì đến nàng mà Mẫn Trinh buông tiếng thở dài rồi đi thẳng vào trong khoang thuyền.

Khi nàng đã biến mất vào trong khoang thuyền, Thiếu Hoa mới ôm lấy chiếc ngoại y của nàng. Mùi xạ hương nhẹ nhẹ từ chiếc áo khoác của Mẫn Trinh phả lên mũi chàng. Mùi xạ hương kia chẳng biết có ma lực như thế nào mà Thiếu Hoa lại đưa nó lên mũi ngửi.

Chàng nhìn về phía khoang thuyền nhâm nói

Nàng ta có giống như mình không nhỉ

Hết chương 44